

per aspera ad astra СВІТЛО ПРАВДИ

Газета розповсюджується безкоштовно

«Світло правди» №3 (77) липень 2008 видання Молодіжної комісії Івано-Франківської єпархії УГКЦ

Хрещення у житті людини

„Покайтеся, і нехай кожен з вас охреститься в ім'я Ісуса Христа на відпущення гріхів ваших, і ви приймете дар Святого Духа.” (Ді 2:38).

Такими словами в день П'ятидесятниці апостол Петро навчав тих, хто зібрався в Єрусалимі та побажав віддати своє життя Христові, обіцяному Месії. Петро, натхненний Святим Духом, проголошував Воскресіння, вказуючи людям шлях до спасіння. Він обіцяв, що кожний, хто прийме Христа, отримає Духа, Який наповнить його радістю, переконаністю та мужністю. За словами апостола і євангелиста Луки, в той день прийняли хрещення та стали фундаментом Церкви три тисячі людей. (Ді 2:41-42).

Оглашенні (так називають тих, хто готується до хрещення) спочатку дізнавалися про Христа, Його хрест і воскресіння. Потім вони молилися з іншими християнами і таким чином самі навчалися молитися. Згідно з навчанням вони каюлися у своїх минулих вчинках (гріхах) і приймали рішення надалі боротися з власними гріхами та прогистояти спокусам. І тільки тоді, коли було зрозуміло, що ці люди дійсно навернулися, їх хрестили, після чого дозволяли брати участь в Євхаристії. Так вони ставали повноправними членами Церкви.

Сьогодні, як правило, людину хрестять на початку життєвого шляху, ще в дитинстві. Але як часто ми недооцінюємо Божої сили, прихованої в цьому таїнстві, і дарів, отриманих у водах Хрещення. Апостол Павло у своєму посланні до

римлян запитусь: „Чи ж ви не знаєте, що всі ми, що охрестилися в Христа Ісуса, у смерть його хрестилися? Ми поховані з Ним через хрещення на смерть, щоб, як

Христос воскрес із мертвих славою Отця, і ми теж жили новим життям?” (Рм. 6:3-4). Прислухавшись уважно до запитання апостола Павла, ми можемо з певністю сказати, що це все і є чудом Хрещення. Через хрещення ми об'єдналися з Христом і Його Хресною смертю. Вся сила, благодать і милосердя, виявлені Богом у Страсну П'ятницю, влилися в наше життя в день нашого Хрещення – і були перетворені на „нове створіння.”

Задумаймося, якою великою є любов Отця до нас з вами. Він все зробив для

того, щоб привести нас назад до Себе. Господь дав нам це прекрасне таїнство, в якому змиваються всі наші гріхи, і ми наповнюємося Його світлом і Його життям.

Дорогі у Христі, такого світла і такого нового життя з давніх-давен прагнули наша Богом дана Україна і наш український народ. І тільки в 988 році охрестився князь Володимир Великий, його родина, „столий град” Київ і вся Русь.

Цього року ми відзначаємо знаменну дату великої події, в якій ми з вами отримали християнське і релігійне виховання – 1020-ту річницю з часу хрещення Русі-України.

Дорога молоде! Як Петро закликав своїх перших слухачів у день П'ятидесятниці, так і зараз Святий Дух взиває до тебе: „Покайся і прийми благословення Хрещення. Повір, що Христос перебуває в тобі! Прийми нове життя, дане тобі! Повір, що ти став новим створінням, і нехай оновлена душа і свідомість радісно оживуть у тобі!”

Бог дав нам дивовижні дари. Він обмив нас з усіх гріхів, зробив нас своїми дітьми. Він відкрив для нас Небесне Царство, наповнив нас своїм Божественним життям. Господь благословив нас жити в християнській країні. І Він просить нас прийняти ці дари і дозволити їм змінювати наше життя.

Тому стараймося, щоб так і було в нашому житті.

Микола Цимбалістий
Студент ІФДС

Виконуючи місію Христа поміж молоддю, потребуємо людей доброї волі, які б склали свою пожертву для видання газети.

Наш розрахунковий рахунок № 2600830012376 МФО 336019 код 25789939 Укрсоцбанк

Отримати газету можна за адресою: м.Івано-Франківськ, вул. Гарбарська, 20

Довідки по телефону: 8 03422 47375; 8 0342 731746; 80949224746

5-6 липня в рамках святкування 1020-річчя Хрещення Русі України та року Покликань, із благословення Владика Володимира Війтишина і за старанням Молодіжної Комісії УГКЦ, відбулась молодіжна піша проща до Крилоса, яка розпочалася від Катедрального Собору Святого Воскресіння.

На початку була відслужена Свята Літургія, яку очолив

о. Іван Козовик – декан філософсько-богословського факультету у співслужінні священників Катедрального Собору. Після цього о. Іван уділив усім присутнім своє священниче благословення і побажав всім щасливої дороги та опіки Христа і Богородиці. Він наголосив на тому, що саме із такою молоддю може зрости здорове та християнське суспільство.

Опісля отці і сестри монастиря Волоченого Слова згуртували юнаків і дівчат у колони. Всіх разом було 300 молодих осіб, яких було поділено на 16 груп. До кожної групи був призначений аніматор, який опікувався і навчав в дорозі молодь християнських правд. Прощу провадили о. Софрон Зелінський та о. Йосафат Бойко.

Молодіжне паломництво розпочалось о 9 годині. І в цей час з неба почав падати сильний дощ. Та

незважаючи на це, після спільної молитви молодь вирушила в дорогу, а після виходу з Івано-Франківська дощ перестав падати. Отець Йосафат жартома казав: «Франківськ

МОЛОДЬ – НАДІЯ ЦЕРКВИ

плакав за нами, не хотів нас відпускати».

Щоб паломникам в дорозі було весело, за сприяння о. Віталія Дем'янця, голови Молодіжної Комісії УГКЦ було організовано так звану «музичну машину». Лунали гарні, сучасні релігійні пісні. Головною родзинкою прощі стала пісня «Гімн місіонера», яку, дійшовши до Крилоса, усі вивчили напам'ять. В часі прощі ми молилися Вервицю, аніматори працювали в своїх групах висвітлюючи такі теми, як «Покликання», «Місія», «Служіння». Невеличкі зупинки ми робили в Ямницькій та Тязівській церквах, де також мали змогу почути коротеньку науку і застави о. Йосафата. Вийшовши з Тязева, ми мали смачний обід, який для нас приготувала Мальтійська Служба Допомоги. Після обіду, під веселу музику, ми знову вирушили в дорогу.

І ось нарешті Крилос, який привітав нас я с ним сонечком. Тут ми мали невеличкий відпочинок та змогу отримати в ід Молодіжної Комісії на згадку пішої

прощі молитовник «До Тебе, Богородице, зиваємо».

Згодом відбулася програма прощі, яка розпочалася із слова-благословення о-мітр. Василя Завірача, декана Галицького, на сцені напроти Церкви. Отець Василь наголосив, що ми не просто зібралися на цю прощу. Але для того, щоб духовно скріпити свої сили, могли свідчити для своїх ровесників Христа, які на жаль не живуть із Ним, молитися за тих, які пропадають в барах та від різних залежностей, живуть грішним життям. Опісля відбулась незвичайна Хресна Дорога під керівництвом о. Софрона Зелінського та о. Йосафата Бойка. Таку Хресну Дорогу відправляв Папа Венедикт XVI в Римі. Потім була відслужена Вечірня, яку очолив Владика Софрон Мудрий у

співслужінні декана Галицького о-мітр. Василя Завірача, декана Івано-Франківського о-мітр. Івана Репели та багатьох священників з інших парафій. Вечірню співали сестри-Мироносиці.

По закінченні Вечірні Владика Софрон виголосив повчальну промову, в якій йшлося про те, що ми завжди маємо бути з'єднані з Христом. Адже без Бога – ані до порога. Після цього відбувся похід зі свічками до джерела, де було відслужено Молебень до Богородиці. Після завершення Молебня о. Йосафат Бойко застановив людей над вказівками, які кожен християнин повинен

знати для захисту Христової віри, зокрема, читання Св. Письма, постійне перебування у злуці з Христом, молитва, розважання, свідчення Бога своїм ближнім.

Опівночі відбулася на сцені молодіжно-концертна програма, в якій взяли участь студенти ІФДС, представники різних релігійних спільнот, окремі виконавці.

На другий день вранці була відслужена Утреня, яку очолив о. Василь Рак, вікарій Капеланської служби Івано-Франківської Єпархії УГКЦ. Згодом відбулася Архиєрейська Свята Літургія, яку очолив Преосвященніший Владика Володимир Війтишин у присутності численного духовенства та мирян. Владика у своїй проповіді наголосив на тому, щоб ми очистили і відкрили свої серця для Христа.

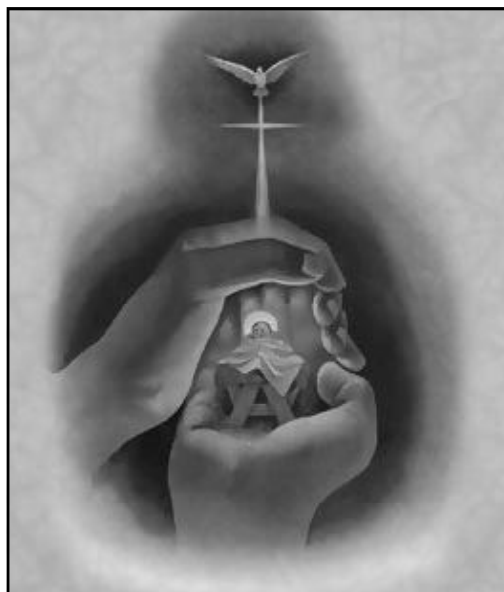

Після завершення Архиєрейської Св. Літургії відбулося освячення каплички на території Церкви та води на Княжій криниці, де всіх було окроплено свяченою водою. Паломники поверталися додому щасливі, відчуваючи присутність у своїх серцях Христа і готовність свідчити Бога для своїх ближніх.

Богдан Кондрат
студент ІФДС

Любов до ворогів

Мабуть, найважче для людини виконувати заповідь „Люби ближнього свого як себе самого”. А нашим ближнім є не тільки приятель, але також і ворог, недруг. Не знайдеться, напевне, людини, яка побажала б собі нещастя, негараздів. Адже кожен прагне прожити щасливо і достойно на цьому світі. (З останнім треба ще подумати). І це все ми маємо бажати і зичити нашим ворогам. У Старому Завіті був поширений закон: „Око - за око, зуб - за зуб”. Тобто, коли людині була вчинена кривда, вона могла спокійно своєму кривднику відомстити. Але з приходом Христа старозавітні

закони були доповнені заповідями любові. Адже любов - центр Нового Завіту: Любов Бога - Отця до світу, любов Бога - Сина до людей, любов між усіма людьми, не виключаючи нікого.

Ми часто говоримо про любов, хоча не завжди розуміємо значення цього слова. Любити своїх ворогів є ще важче. Бо людина до кінця не може зрозуміти, як можна любити і поважати того, хто тебе зневажає, опоганує, очорнює, лихословить на тебе. Приклад любові до ближнього подає сам Христос розп'ятий на хресті, висміяний і опльований

усіма. Він молиться за своїх ворогів до свого небесного Отця. Христос прощає їм, бо знає, що вони також діти Божі, хоча є під владою гріха. Апостол Павло говорить: „Нікому злом на зло не віддавайте... Будьте з усіма людьми в мирі... Не дозволяй, щоб зло тебе перемогло, але перемагай зло добром” (Рим. 12,17-21).

Ми інколи кажемо, що простили нашим ворогам, але серце наше відчуває себе нещасливим, бо образа стоїть перед нашими очима. І не раз хочемо її відігнати, але вона продовжує залишатися. І тоді відчуваємо, що змінилися - світ став немилим, ми стали більш роздратованими. І ми знаємо, що далі жити так не можна. Єдиний вихід - віддатися в руки Господа, адже Він є справедливий суддя і люблячий батько. Далі помолімося до Нього, щоб Він дав нам ту ласку, яка би допомогла простити нашому ближньому і полюбити його, як свого брата в Христі. Помолімося за того, кого ми вважаємо своїм ворогом, щоб Господь змінив його. Вміймо бачити у нашого ворога не тільки негативні сторони чи риси характеру. Серед всіх негативних знайдімо хоч одну позитивну і акцентуймо на ній свою увагу. Пам'ятаймо про те, що коли ми прощаємо іншим, то і Бог прощає нам.

Як би нам не було важко, подивімося на все іншими очима, не очима звичайної людини, яка заповнена гнівом і ненавистю, а очима людини, яка горить любов'ю до Бога і до ближніх, будь-яке терпіння, образу чи зневагу сприймає як крок до Бога, крок до вічного щастя.

Михайло Віхоть
редактор

ПО СВЯТИХ МІСЦЯХ ЄВРОПИ

З ласки Божої група прочан з Івано-Франківська (63 особи) мала чудову нагоду у червні побувати у найбільших християнських святинях Європи.

Паломники мали нагоду побачити старовинну Прагу та її визначні пам'ятки: Катедральні Собори св. Климента та св. Віта, Карлів міст, статуї святих. Сонне обличчя Парижу ми зустріли у неділю, 15 червня, на свято Зіслання Святого Духа. Богослужіння у греко-католицькому храмі, очолюване Владикою Михаїлом Гринчишином, відвідини Собору Паризької Богоматері, Триумафальної Арки, площі Згоди, Ейфелевої вежі залишили незабутні спогади у душах паломників.

Прочани з України не є настільки матеріально забезпеченими, щоб їздити часто, тому наші духівники і організатори прощі о. Віталій Дем'янець та о. Іван Сас намагались показати нам якнайбільше за час однієї подорожі. Велику частину поїздки ми проводили в автобусі. Спільні ранкові молитви під керівництвом о. Івана, духовні пісні під орудою п. Марти Паньків готували нас до зустрічі із всесвітньо відомим прочанським центром у м. Люрд, що знаходиться на південному заході Франції. Цього року це містечко та усі паломники світу, котрі прибули і ще прибудуть сюди, відзначають 150-

річчя з часу об'явленя Богородиці юнії Бернадетті Субіру.

Ми, діти української землі, під час молитовних походів із Процесією гордо несли свої національні символи: синьо-жовтий стяг, табличку з надписом „Ukraine”, а щовечора упродовж п'яти днів разом із кількома тисячами християн молились вервицю.

Кожен одягнув вишиванку, вишиту дбайливими руками наших матерів та бабусь, на шию пов'язав синьо-жовту хустину. Своїми національними атрибутами ми дуже виділялись із десятитисячної маси християн, яка крокувала площею перед Базилікою Непорочного Зачаття.

Божа Мати Свята,
Найдобріша з усіх,
Попроси Ти Христа,
Щоб простив мені гріх.
(„Божа Мати” сл. о. Н. Прийми)

Підносили українці свої молитви до Богородиці в печері Массабіель, за допомогою волонтерів заходили в купелі, щоб зцілити тіло і душу, пили святу люрдську воду, молились у греко-католицькому храмі Успіння Пресвятої Богородиці, спілкувались із українцями-заробітчанами, зі священниками та монахинями

з діаспори.

Нас тепло і по-домашньому прийняли о. Петро Гай та с. Стефанія ССНДМ в українському храмі. Ми запалили півтораметрову свічку, прохаючи в Богородиці Її материнського заступництва, пройшлися Хресною Дорогою, на якій є 115 фігур-персонажів, величиною в людський зріст. Вразили українців відвідини оселі Бернадетти, розповіді про її праведне життя, непорочну смерть, нетлінність останків і визнання святою.

Якщо головою Португалії є м. Ліссабон, то серцем – м. Фатіма. Саме в цій країні проживає 98% католиків, є велика повага до священників, заборонена проституція, закони приймає уряд, а утверджує Церква. З ласки Божої упродовж чотирьох днів наша українська делегація перебувала у Фатімі. Ми побували в домі, де народились і жили Якінта, Франціско та Лусія –

візіонери, яким 91 рік тому з'явилась Богородиця. Дуже бідний побут, скромне помешкання цих дітей, проте глибока віра і велике бажання наслідувати Богородицю, виконувати Її доручення запалили нас любов'ю до цього святого місця.

Понад 800 метрів ми йшли на колінах до каплиці, в якій щодня відбуваються Богослужіння на різних мовах. Для когось цей шлях був легким, а для когось він був закривавлений розбитими колінами. Кожен крок давався неймовірно важко, серце та пульс бились пришвидшено, рани пекли. Якби не молитви на вервиці, духовні пісні, моральна допомога окремих прочан, то деякі паломники не подолали б таку довгу відстань.

Варто сказати, що в нашій групі були люди різного віку та професій, соціального стану, проте почувались усі, мов одна велика дружня родина.

Такий мікроклімат усім створювали і наші священники, і шестеро малолітніх дітей, і члени Апостольства Доброї Смерті, і християни-водії. Ми молились на гробах дітей-візіонерів, побували на місці об'явлення Ангела. Мешкали в Домі Миру, в якому є Греко-католицька церква. Щодня о. Євген Колосок спільно з о. Віталієм та о. Іваном служив для нас Святу Літургію та сповідав. А ще доля так розпорядилась, що саме у Фатімі ми зустрілись із Президентом України Віктором Ющенком. Він також прибув на це святе місце, щоб шукати допомоги у Богородиці, щоб просити Її заступництва для всієї України. Адже нам усім так потрібен Господь Бог і у парламенті, і у Кабінеті Міністрів, і в уряді Президента. Главу держави супроводжував Владика Діонісій Ляхович.

Короткотривала зустріч проходила в атмосфері теплих обіймів, щирої розмови. Івано-Франківці просили Президента допомогти Католицькій школі св. Василя Великого повернути приміщення по вул. Шевченка, яке належало Церкві до 1946 року. Віктор Андрійович при шестидесяти свідках зателефонував до Міністра Оборони Віктора Єханурова, пояснив ситуацію і просив вирішити це питання.

Спільні світлини на пам'ять, автографи, духовні пісні з участю Президента, його дружини та багатьох журналістів привернули увагу і багатьох прочан. Окремі іноземці, побачивши нашу велику групу у вишиваних сорочках, із національним стягом, підходили і просили подарувати їм синьо-жовті хустини.

День підходив до вечора... Українські прочани знову сідали в комфортабельний (із кондиціонерами й телевізорами) автобус „Неоплан”, щоб вирушити до наступного міста і країни. Ранкова Барселона здивувала

нас трьохсотлітнім храмом Sagrada Familia (Пресвятої Родини). Цей іспанський храм будується уже триста років виключно на кошти прочан. Красиве місто Середземномор'я

Зустріч групи прочан з Івано-Франківська з Президентом України Віктором Ющенком. Фатіма (Португалія) 24.06.2008

постійно оновлюється, а паломників приваблює також чистим пляжем та теплим морем.

Майже через день ми святкували дні народження когось із прочан, співали їм „Многая літа”, вітали. Художник Михайло Юсип'юк у кожному місті малював аквареллю картини, які зображають святі місця. А дві ікони із зображенням Погінської Божої Матері, намальовані ним вдома, були подаровані греко-католицьким священникам у Люрді та Фатімі.

„Всі дороги ведуть до Риму” – ця старовинна приказка ілюструє значення і велич вічного міста. Саме тут відвідуємо Венеціанську площу, Собор св. Павла, церкву Санта Марія Маджоре, Колізей. Цілуємо Святі двері Собору св. Петра, які відчиняються раз на 25 років. Ввійшовши усвятиню, відчуваємо, що знаходимося у найбільшій християнській церкві світу, яка вражає реліквіями. Біля „Пієти” Мікеланджело, бронзової статуї Апостола Петра, над священними гротами з багаточисленними домовинами Римських Пап, біля мощей українського святого Йосафата щиро молились українські прочани, сподіваючись, що Господь і Богородиця вислухають їхні молитви.

Дуже неохоче українці покидали ті святі місця. Адже наші

ноги ступали по тій землі, де об'явилась Мати Божа, наші руки і уста торкалися каміння, над яким стояла Пресвята Діва.

Дай мені, Боже, Тебе любити,
Думкою чистою в чині і слові,
В горі всім ближнім добро чинити

І залишитись в Твоїй любові.

Оперний театр, споруди в стилі „бароко” та „модерн”, собор св. Стефана, парк відпочинку, фіакри, віденські пісні – усе це створює загальну картину Відня, австрійської столиці. Вишезгаданий собор – це емблема міста, один з найвідоміших храмів Європи, який був посвячений у 1147 році. Ми моли-лись у святині, були біля Віденської Державної Опери, що має світову популярність через щорічні оперні бали. Здавалось, що ще мить і побачимо Йозефа Гайдна, Вольфганга Амадея Моцарта, Людвіга Ван Бетховена, які принесли музичному місту світову славу.

Вісімнадцятиденна проща, в якій українські паломники щодня були присутні на Святих Літургіях, слухали Слово Господнє, просили у Всевишнього прощення, вимолювали оздоровлення для себе, рідних та близьких, черпали із цілющих джерел живої води, як розпочалась із Божого благословення, так ним і завершилась.

Як в'їхали в Україну, то не могли налюбуватись чистим синім небом, жовтими ланами, зеленими полями, чубатими вершинами Карпат. За той невеликий проміжок часу у багатьох з'явилась ностальгія за рідною землею, мовою, дітьми і батьками. І хоча прочани зустрічались за кордоном з рідними та друзями, і ті їх просили залишитись в якійсь країні, щоб мати краще життя, високі зарплати, – ніхто не залишився. Усі виявились патріотами, вирішили, що краще жити в своєму домі, розбудовувати власну державу, молитись у рідній церкві.

*Юлія Босчко
учасниця паломництва*

З нагоди Року Християнського Покликання, у якому ми живемо, хотів би поділитися деякими думками відносно власного покликання.

Багато разів серед мирян можна почути різного роду «співчуття» до тих, кого Господь покликав до служіння у чернечому стані. Така реакція може бути спричинена як чисто поверховими переконаннями (без обдумування в момент, коли людина висловлюється негативно) чи якимось помилковим баченням монашества, як чогось неприродного (зауважу, що йдеться про «надприродний стан» але не «неприродний»). Не кажу про людей, які не мають жодного відношення до богопосвяченого життя, але про тих, які знають про що йдеться, проте не хочуть вникнути в суть чернечої посвяти та її цінності для життя самої ж таки Церкви.

Я хотів би власне кількома словами поділитися моїм покликанням до чернецтва. У цьому році виповнюється 10 років, відколи я вступив до монастиря Згромадження «Воплоченого Слова». З отцями я познайомився у Львові на парафії отців Салезіян, при якій я виховувався. Сюди приїхали на місійну працю два перших священики нашого Згромадження. Відтак моє знайомство переросло у певну дружбу і це допомогло мені побачити, що Господь кличе мене до чогось більшого, тобто до чернечого посвячення, що сталося через два роки.

Чернеча Родина «Воплоченого Слова» є досить новою, народженою в Аргентині в місті Сан Рафаель у 1984 році. Засновником є о. Карлос Мігель Буела, який на даний час проживає в Римі і декілька разів відвідував Україну, наприклад, приїжджав на мої священні свячення в 2004 році. Чотири роки пізніше, 19 березня 1988 року, була заснована жіноча гілка Згромадження.

Ім'я «Воплоченого Слова» ми беремо від таїнства Воплочення Сина Божого, найбільшої події в історії людства. На цьому таїнстві базується наша духовність і від нього ми беремо приклад для визначення нашої специфічної мети – інкультуризації Євангелія, продовжуючи Воплочення Слова у всій людині та в усіх проявах людини.

Наша Чернеча родина складається з двох релігійних Інститутів та Третього Чину мирян:

Моя чернеча Родина «Воплоченого Слова»

1. Згромадження Воплоченого Слова у своїй більшості складається з священиків. Серед його членів є також брати. Інститут має дві гілки: апостольську і контемплативну.

2. Згромадження Служебниць Господа і Діви з Матара (СГДМ) є жіночою гілкою нашої Релігійної родини. До нього входять сестри, що ведуть як апостольський, так і контемплативний спосіб життя.

3. Третій Чин – це мирянська гілка Згромадження. До неї входять миряни, які допомагають та співпрацюють зі Згромадженням згідно харизми.

Мета Згромадження

Як і кожен інститут богопосвяченого життя, ми маємо універсальну чи спільну мету – наслідувати зблизька Христа під дією Святого Духа, щоб, віддані у новому стані Його славі, працюючи на побудову Церкви і спасіння світу, досягти досконалості у любові через проголошення євангельських рад чистоти, убогості і послуху. Таким чином бажаємо в особливий спосіб об'єднатися з Церквою і її таїнством. Також наше Згромадження має специфічну і окрему мету, якою є євангелізація культури, тобто перетворення силою Євангелія: критеріїв судження, визначних цінностей, точок інтересу, напрямків думки, джерел натхнення, моделей життя людства. Для цього хочемо проникнути силою

Євангелія: способи мислення, критеріїв судження, норми дії.

Харизма

Через харизму всі його члени повинні працювати у найвищому послусі Святому Духові і в рамках образу Марії з метою опанувати для Ісуса Христа все справжнє людське, навіть у найважчих ситуаціях і найнесприятливіших умовах. Тобто, це дар знати, як діяти конкретно, щоб продовжити перебування Христа у родинах, в освіті, у засобах масової інформації, у людях інтелектуальної праці, та у всякому іншому легітимному прояві життя людини. Це ласка домогтися, щоб кожна людина була «як нове Воплочення Слова». Тому нашою місією, отриманою від засновника і затвердженою Церквою, є довести у повноті наслідки Воплочення Слова до широкого світу культури, чи „прояву людини як особи, спільноти, народу і нації”.

Апостолят

По-особливому ми присвячуємося проголошенню (у всіх його формах) Слова Божого, яке гостріше від усякого двосічного меча (пор. Євр. 4, 12). Цими формами є:

-вивчення і навчання Святого Письма, богослов'я, творів Святих Отців, Літургії, катехизму, екуменізму та інше;

-парафіяльні місії, духовні вправи, освіта та християнське формування дітей і молоді, діла милосердя для тих, які найбільше потребують (безпритульні діти, інваліди, хворі, літні люди тощо), що здійснюються через заснування домів милосердя (такого типу дім маємо у Крихівцях);

-видавництво книжок, трактатів, журналів тощо...

Згромадження знаходиться у 30 країнах світу на п'яти континентах, працюючи у різних обрядах (латинському, візантійському, коптійському), і нараховує понад 1400 членів.

Так коротко охарактеризувавши діяльність нашої чернечої родини, хочу просто подякувати Богові та всім тим, хто був біля мене у час вибору стану життя та протягом років формування. І як побажання всім, хто відчуває в собі поклик до більшої посвяти Богові, не боятися, бо хто з Богом, той завжди перемагає.

о. Йосафат Бойко, ВС

З якого часу можна мати дівчину/хлопця?

Краще поставити питання: з якого часу «ходіння» з хлопцем чи дівчиною має сенс? Варто пам'ятати, що такі зустрічі вимагають багато зусиль, уваги. Якщо в когось попереду ще багато років навчання у школі, училищі, університеті або є мрія досягти чогось у спорті, музиці, науці, то насправді краще не блокувати цих можливостей і не розпорошувати сили на почуттєві пережиття. Хто починає надто швидко, той більше втрачає, ніж здобуває. Що, чесно кажучи, приносить хлопцеві чотирнадцятилітня дівчина? У цьому віці для неї кращим є товариство подруг, а для нього – друзів. Зовсім інша справа, коли вони вже працюють чи завершують навчання. Тоді відкриваються інші перспективи стосунків.

Що робити, якщо батькам не подобається мій хлопець/дівчина?

Перед тим, як засуджувати батьків, варто врахувати, що вони є твоїми найкращими друзями – навіть якщо ти не завжди їх розумієш. Тому-то треба спокійно обміркувати разом із ними ситуацію в цілому і поставити собі запитання, чи їхні аргументи часом не є виправданими. Коли розмовляєш із батьками і ставиш собі за мету відкрити волю Божу, то в багатьох випадках вони можуть допомогти. Якщо ти пильно шукаєш того, що краще і що найбільше подобається Господу Богу, то побачиш, коли батьки у своїх аргументах неправі і ти, будучи повнолітнім/ою, можеш піти власним шляхом.

Що робити, коли закохався(закохалася) по вуха, а не хочу цього?

Іскра почуттєвого запалу іноді падає людині на голову зненацька, хоче вона того чи ні. Але ти не залежиш від цієї іскри і можеш гасити її, не питаючи дозволу в неї. Чим раніше зробиш це, тим це буде простіше і матиме кращі наслідки. Гірше, коли на початку ти граєшся почуттями. Тоді зовсім не відомо, чи пізніше даси собі раду з пожежею почуттів. Кожна людина вчиться панувати над власними почуттями. Почуття чудові доти, доки панує здоровий глузд. Людина покликана сама вирішувати про свої почуття, а не навпаки. Реально і закохатися, і розкохатися.

Хочу мати дівчину, але несміливий. Що робити?

Насамперед виходжу із того, що ти достатньо дорослий і хочеш створити сім'ю. Якщо так, то насамперед молися в цьому намірі. Знайти друга на все життя, це фактично благодать Бога. Не шукай поверхово: ані гарні очі, ані фігура чи мода не принесуть вам справжнє щастя. Вибирай за глибшими цінностями. Зверни увагу на характер, подивися на ставлення до батьків, до тих, хто страждає. Ці перли в людині трудно розгледіти в атмосфері дискотеки... Краще не мати дівчини, ніж мати дівчину, бо «всі мають дівчину». Це – біда!

Як добре пережити період знайомства, побачень і нареченства?

Подружжя – це велика пригода любові, до якої треба приготуватися з усією відповідальністю. Щоби вчитися кохати, треба:

а) вчитися розмовляти між собою (також на складні теми, поважаючи іншу особу, слухаючи її, поступаючись, коли маєш кращі аргументи);

б) вчитися разом працювати (це допомагає пізнати риси характеру, виховує терпеливість, вчить порозуміння і взаємної поступливості);

в) вчитися чистоти (чекаючи на подружнє співжиття, не перебільшувати з вираженнями любові, без порно та пестоців);

г) вчитися разом молитися (не тільки разом ходити до церкви, але також молитися спонтанно, своїми словами, разом читати Святе Письмо, шукаючи волі Божої). Старе прислів'я каже: якщо хтось збирається в дорогу, повинен молитися. Якщо йде на війну, повинен подвійно молитися. Якщо одружується, потребує потрійної молитви.

Як сказати другій людині, що нам краще розлучитися?

Насамперед треба молитися – щонайменше молитися в серці! Розходячись, друзі-закохані можуть глибоко зранити одне одного, а цього треба уникати настільки, наскільки це можливо. З іншого боку немає сенсу продовжувати зустрічатися (у значенні «ходити на побачення»), якщо видно, що не варто. Літєплість чи жалість у цьому випадку – не вихід. Любов говорить просто, але завжди з повагою. Треба подякувати за період зустрічань, перепросити за недоліки та помилки і виразно сказати, що це вже кінець. Справжня любов дає свободу. Мудрими та щасливими залишаються ті, хто від початку дружби та побачень не лише разом молилися, але також відверто сказали одне одному, що дають іншому/іншій свободу.

*о. Вінфред Вермтер CPPS
переклад Ольги Литвин,
за матеріалами інтернет-ресурсу
www.katolik.pl*

(Продовження, початок у попередньому номері)**3. П'ятидесятниця – початок місії Церкви**

Увечері дня свого воскресіння, Ісус, з'явившись учням, «дихнув на них і каже їм: “Прийміть Духа Святого!”» (Ів 20,22). Ще з більшою силою Святий Дух зійшов на Апостолів у день П'ятидесятниці: «Аж ось роздався з неба шум, – читаємо в Діяннях Апостолів, – неначе подув буйного вітру, і сповнив увесь дім, де вони сиділи. І з'явилися їм поділені язики, мов вогонь, і осів на кожному з них» (Ді 2,2-3).

Святий Дух внутрішньо оновив Апостолів, наділяючи їх силою, яка вчинила їх сміливими у зв'язанні без страху: “Христос помер і воскрес!” Вільні від всякого страху, вони почали говорити відверто (див. Ді 2,29; 4,13; 4,29-31). З переляканих рибалок, стали сміливими провісниками Євангелія. Навіть їхні вороги не могли зрозуміти, як ці «неосвічені і прості» люди (див. Ді 4,13) були здатні виявити таку мужність і з радістю переносити суперечності, страждання і переслідування. Ніщо не могло зупинити їх. Тим, що намагалися примусити їх замовкнути, відповідали: «Не можемо бо ми не говорити про те, що самі бачили та чули» (Ді 4,20). Так народилася Церква, яка від дня П'ятидесятниці не перестала поширювати Добру Новину «аж до краю землі» (Ді 1,8).

4. Святий Дух – душа Церкви і початок спільноти

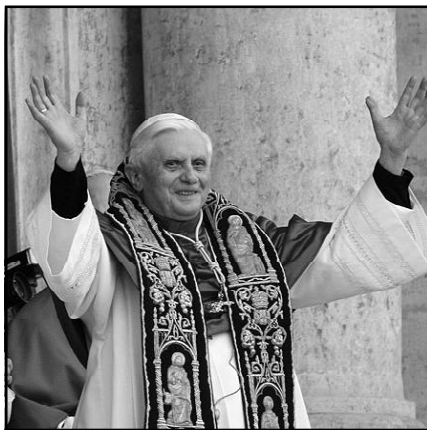
Але, щоб зрозуміти місію Церкви, слід повернутися у Світлицю Тайної Вечері, де учні перебували разом (див. Лк 24,49) молячись із Марією, “Матір'ю”, в очікуванні обіцяного Духа. З цього образу Церкви, яка народжується повинна постійно черпати натхнення кожна християнська спільнота. Апостольська і місіонерська плідність не є, найперше, результатом уміло розроблених і “ефективних” душпастирських програм і методів, але є плодом безперервної молитви спільноти.

Крім того, передумовою ефективності місії є те, щоб спільноти перебували в єдності, тобто щоби мали «одне серце й

**Послання Святішого
Отця Венедикта XVI до
молоді всього світу з нагоди
XXIII Всесвітнього Дня
Молоді**

*«Приймете силу Святого Духа,
що на вас зійде,
і будете моїми свідками» (Ді 1,8)*

одну душу» (див. Ді 4,32), і щоб були готові давати свідчення любові і радості, які Святий Дух вливає у серця вірних (див. Ді 2,42). Слуга Божий Іван Павло II писав, що, перш ніж бути дією, місія Церкви є свідченням і випромінюванням. Так було на початку християнства, пише Тертуліан, коли погани наворачалися, бачивши любов, яка панувала серед християн: «Дивись, – говорили вони, – як вони люблять один одного».

Закінчуючи цей швидкий погляд на Боже Слово в Біблії, заохочую вас звернути увагу на те, що Святий Дух є найбільшим даром Бога людині, а, отже, і найвищим свідченням Його любові до нас, любові, яка конкретно проявляється в “«так» життю”, яке Бог бажає для кожного свого створіння. Це “«так» життю” досягає своєї досконалої постаті в Ісусі з Назарету і в Його перемозі над злом завдяки ділу відкуплення. Тому ніколи не забуваймо, що Євангеліє Ісуса, саме силою Духа, не обмежується до звичайної констатації, але прагне стати «доброю новиною для бідних, звільненням для ув'язнених, прозрінням для сліпих...» (див. Лк 4,18). І те, що на повну силу виявилось в день П'ятидесятниці,

стаючи благодаттю і завданням Церкви щодо світу, є її першочерговою місією.

Ми є плодами цієї місії Церкви за дією Святого Духа. Ми несемо в собі цю печать любові Отця в Ісусі Христі, якою є Святий Дух. Ніколи не забуваймо про це, бо Дух Господній завжди пам'ятає про кожного і бажає, зокрема, через вас, молодих, викликати в світі вітер і вогонь нової П'ятидесятниці.

5. Дух Святий – “внутрішній Наставник”

Дорога молоде, також і сьогодні Святий Дух далі з силою діє в Церкві, і Його плоди є настільки щедрими, наскільки ми готові відкритися на Його оновлюючу силу. Тому важливо, щоб кожен з нас знав Його, увійшов з Ним у сопричастя і дозволив себе Ним провадити. Але тут природно зароджується питання: ким є для мене Святий Дух? Адже є немало християн, для яких Він і далі залишається “великим незнайомцем”. Тому, готуючись до наступного Всесвітнього Дня Молоді, я хотів запросити вас поглибити особисте пізнання Святого Духа. У нашому визнанні віри проголошуємо: «Вірую в Духа Святого, Господа животворящего, що від Отця і Сина походить» (Нікейсько-Константинопольський Символ).

Так, Святий Дух, Дух любові Отця і Сина, є Джерелом життя, яке нас освячує, «бо любов Бога влита в серця наші Святим Духом, що нам даний» (Рм 5,5). Однак недостатньо лише знати Його, потрібно прийняти Його як провідника наших душ, як “внутрішнього Наставника”, Який вводить нас у Таїнство Св. Тройці, бо тільки Він може відкрити нас на віру і дозволити щодня жити нею в повноті. Він спрямовує нас до інших, запалює в нас вогонь любові, вчиняє нас місіонерами Божого милосердя.

Я добре знаю, наскільки ви, молоді, несете у серці велику пошану і любов до Ісуса, як прагнете зустріти Його і говорити з Ним. Тож пам'ятайте, що власне присутність Духа в нас засвідчує, творить і будує нашу особу на Особі самого розп'ятого і воскреслого Ісуса. Ставаймо, отже, близькими Святому Духові, щоб бути ними і для Ісуса.

*(Продовження
у наступному номері)*

Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати текст

Тираж 2000 примірників

Голова Молодіжної Комісії - о. Віталій Дем'янець

Заступник голови Молодіжної Комісії - о. Іван Сас

Редактор - Михайло Віхоть

Технічний редактор - Степан Твердохліб

За достовірність інформації відповідає її автор
«Світло правди» - видання Молодіжної Комісії
Івано-Франківської єпархії УГКЦ
наша адреса: УКРАЇНА, 76019, м. Івано-Франківськ
вул. Гарбарська, 20 тел. 73-17-46 тел./факс 4-73-75
тел. моб. 8-094-922-47-46
розрахунковий рахунок № 2600830012376
МФО 336019 код 09336010 Укрсоцбанк
e-mail: svetlo_pravdy@il.if.ua